

[Justitsministeren.]

vil have en yderst ekstraordinær karakter, hvilket naturligvis må ses i sammenhæng med, at tiltale efter grundloven alene kan rejses af kongen eller ved beslutning af folketinget. I øvrigt tror jeg, at de rigsretssager, som bliver rejst, i praktisk taget alle tilfælde vil blive ført i en skandaleatmosfære, der vil påføre den tiltalte med rette eller urette en belastning, der gør det svært for ham at opleve den tryghed, det ærede medlem talte om.

Med hensyn til det, jeg kalder rigsretsprocedurens praktiske og principielle karakter, er jeg helt enig i de synspunkter, som kommissionsflertallet anfører i betænkningen side 75. Det siges her, at rigsretsproceduren er meget kompliceret og tidkrævende, og at den er institueret med henblik på og nødvendigvis må reserveres sager af en vis større betydning.

Hermed skal jeg slutte min gennemgang af det foreliggende lovforslag.

Når det giver anledning til så mange kritiske bemærkninger, skyldes det, tror jeg, de meget betydelige vanskeligheder, der er forbundet med udformningen af en tilfredsstillende ministeransvarlighedslov. En del af den kritik, jeg har fremført, kunne med samme ret fremføres mod det lovforslag, som gennemførtes i 1939, og de få udenlandske ministeransvarlighedslove, som kommissionen har kunnet fremdrage, viser også opgavens vanskelige karakter. For mig er indholdet af det foreliggende lovforslag en bestyrkelse af den opfattelse af problemerne vedrørende udformningen af en sådan lov, som kommissionsflertallet har givet udtryk for.

Konklusionen af mine synspunkter bliver da følgende: jeg mener ikke, at lovforslaget er egnet til gennemførelse i den foreliggende form. Skal vi nå frem til en tilfredsstillende lovgivning, må der foretages endog ret betydelige ændringer i lovforslaget. Derfor tror jeg, at vi i det folketingsudvalg, som jeg går ud fra bliver nedsat, i første omgang bør koncentrere forhandlingerne om at finde frem til fastlæggelse af visse retningslinjer for en kommende lovs indhold for derefter nærmere at overveje, hvorledes det videre arbejde med lovens udformning bør gribes an. Vi befinder os da arbejds-teknisk set i en situation, der minder om

den, der forelå, da der i sin tid i folketingets ombudsmandsudvalg blev opnået enighed om at udvide ombudsmandskontrollen til også at omfatte den kommunale administration, og hvor vi anmodede et sagkyndigt udvalg om at overveje denne udvidelses tekniske udformning og udarbejde et lovudkast. Når jeg siger dette, skyldes det, at der efter min opfattelse vil være noget næsten barokt i, at vi har mobiliseret en kommission af særlig kvalificeret sagkundskab til at afgive indstilling om, hvorvidt en særlig ministeransvarlighedslov bør gennemføres, og derefter, når denne kommission med stort flertal har erklæret, at det er rigtigst ikke at gennemføre en sådan lov, gør dette og udformer lovens indhold uden nogen tilsvarende sagkyndig bistand.

Ordføreren for forslagsstillerne (Nim-Hansen): Selv om det selvfølgelig har stor interesse at høre, hvad de forskellige partiers ordførere har at sige i denne sag, knytter der sig en særlig interesse til det svar, som forslagsstillerne får fra regeringens side, og det er jo på regeringens vegne, den højtærede justitsminister har talt.

Jeg skal erkende, at jeg interesserer mig mere for konklusionen i den højtærede ministers svar end for den nærmere omtale af enkelte lovbestemmelser, der indgik i det lange afsnit af den højtærede ministers tale. Konklusionen i ministerens svar var — sådan forstod jeg det — denne, at man her i landet skal have gennemført en ministeransvarlighedslov, og at man på grundlag af det lovforslag, vi har fremsat her i folketinget, nu vil gennemdrøfte sagen i et udvalg med henblik på at få gennemført en ministeransvarlighedslov. Hvis jeg har forstået denne konklusion fra ministerens side rigtigst, vil det altså sige, at vi her i det høje ting står ved afslutningen af den diskussion om, hvorvidt vi skulle have en ministeransvarlighedslov, der har været i 113-114 år, i hvilket tidsrum der har været gjort flere forgæves forsøg på at gennemføre en sådan lovgivning.

Jeg kan tilslutte mig den højtærede ministers opfattelse, at vi ikke gør os skyldige i dagligt grundlovsbrud ved ikke at have en ministeransvarlighedslov. Men jeg tror dog, den højtærede minister er enig med os i, at den oprindelige grundlov